

ISABEL-CLARA SIMÓ

ENTREVISTA

«Sempre he defugit l'autobiografia»

○ CARLES CORTÉS

«Soc una autora inquieta i treballadora»

A cabes de publicar un llibre, Els racons de la memòria. Una publicació distinta, potser la més personal? Com dic a la introducció, no he volgut fer un llibre de memòries ni una autobiografia. Sé que he incorporat escenes íntimes, com tota bona autobiografia, però em sembla que no és un text canònic que segueixi els paràmetres habituals.

En tot cas, és evident que és el teu llibre més pròxim a la Isabel-Clara personatge...

Sempre he defugit l'autobiografia. Mai no m'ha agradat retratar-me en els meus personatges. Tot i això, de vegades, i això és inconscient, he observat algunes semblances no intencionades. Quan dissenyo una nova novel·la miro de plantejar-me'n els objectius literaris i l'estructura narrativa.

L'argument ve després, i només fins el moment de posar-me a redactar no concreto els personatges. Potser ara he trobat que era un moment adient de dedicar-me als meus records i a la meua persona.

Per què aquesta voluntat de fugir de la teua identitat en els textos de ficció?

Potser perquè sóc de les persones que penso que la meua vida no té cap element original o de gran interès. Si volgués retratar el meu món, el lector podria tenir novel·les força comuns.

Per què ara ha estat el moment d'escriure un llibre així? Què ha canviat en la teua vida?

Sóc una autora inquieta i treballadora. M'agrada abordar tots els reptes que se'm plantegen. Un d'aquests era retre un homenatge a les persones que he conegut. He estat professora, periodista, escriptora... he conegut tanta gent! És evident que en un text com aquest no podien estar totes les persones, he intentat ressaltar aquelles que m'han deixat una petjada important en la vida. He tingut molta sort en conèixer gent molt culta i intel·ligent i els ho devia, aquesta necessitat de deixar-ho per escrit.

La meua obra forma part de mi... Hi ha reflexions que no havia contat mai

El lector d'aquest llibre pot, doncs, trobar referències sobre la teua vida. Parles també sobre la teua obra?

És clar que una mica sí... la meua obra forma part de mi... Hi ha, per exemple, reflexions que no havia contat mai, com l'empremta que va tenir El caràcter neuròtic d'Alfred Adler a

l'hora de redactar T'estimo Marta. Aquest llibre va desaparèixer de la meua biblioteca, amb els meus subratllats i les meves notes al marge i ja mai l'he recuperat. I això no m'agrada... però bé, he incorporat d'altres explicacions sobre l'origen de les meves novel·les.

En Els racons de la memòria hi ha espai per jutjar autors com Josep Pla, Josep V. Foix o Joan Fuster de manera ben distinta...

És clar que he volgut, com he dit abans, destacar els intel·lectuals que he conegut o m'han interessat. Malgrat tot, continuo pensant que són persones importantíssimes per a la nostra cultura, més enllà de les possibles polèmiques que van protagonitzar, sobretot en el cas de Pla. Una bona part del país no li tenia simpatia per tants motius...

Parla'n de Joan Fuster. És l'intel·lectual que més ha marcat la teua trajectòria? Li dediques setze entrades en el llibre...

Hem tingut sort en la cultura catalana de tenir unes figures tan decisives com Espriu, Pla i Fuster! A la meua època, a tothom li va passar. Davant de Fuster, teníem la sensació d'estar davant d'un mestre irrefutable, a l'alçada d'homenots com Pla o Espriu. El vaig conèixer tan bon punt vaig entrar a la Facultat, a València. Al

País Valencià no hem tingut un altre fenomen com el de Joan Fuster. Puc afirmar, sense dubte, que va ser una de les persones més importants de la meua vida. Conèixer-lo va ser com si acabés de naixer. Ignorava que tenia un país i que tenia una llengua. És cert que era la llengua de la meua família i de la gent d'Alcoi, però jo era una completa analfabeta. Vaig aprendre a llegir i a escriure. Tot això gràcies a ell, a la seva manera d'entendre el país.

Com deia Doris Lessing en les memòries que publicà el 1994, Dintre meu, «la raó cabdal, la veritable, per la qual una autobiografia ha de ser falsa és l'experiència subjectiva del temps». Un bon model per l'escriptora Isabel-Clara Simó, que justifica aquest nou llibre amb les paraules següents: «per això les escrivim, les memòries. I les autobiografies. Si estan ben escrites, els lectors en fruit, però la seva excel·lència no els treu aquest caràcter de redempció que tenen totes».

Així, són els racons de la memòria, un llibre ben escrit, per gaudir de la seua lectura i per conèixer una mica més la nostra escriptora.